

РЕШЕНИЕ

№ 2963

гр. София, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело № 20231100100709 по описа за 2023 година

Ищцата Д. А. Д. поддържа в исковата молба, че с постановление от 08.02.2007 г. по сл.д. №27/2006 г. по описа на Националната следствена служба била привлечена като обвиняема за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 253, ал. 1 от НК. Със същото постановление ищцата била задържана под стража за 72 часа. Взета била и мярка за процесуална принуда по чл. 68, ал. 1 от НПК - забрана за напускане пределите на страната, а с постановление от 11.02.2007 г. била наложена мярка за неотклонение - парична гаранция в размер на 10 000 лева.

По внесен от Софийската градска прокуратура обвинителен акт било образувано н.о.х.д. №2222/2009 г. по описа на СГС. С разпореждане от 14.08.2009 съдебното производство било прекратено и върнато на СГП за отстраняване на допуснатите в хода на досъдебното производство съществени процесуални нарушения. По внесения нов обвинителен акт било образувано н.о.х.д. №4808/2009 г. по описа на СГП, което отново било прекратено и върнато за отстраняване на допуснатите в хода на досъдебното производство съществени процесуални нарушения.

Въз основа на внесен от Софийската градска прокуратура нов

обвинителен акт било образувано н.о.х.д. №1030/2010 г. по описа на СГС, НО, 27 с-в. След проведени 23 съдебни заседания, с присъда №260/15.02.2013 г. по н.о.х.д. №1030/2010 г. по описа на СГС ищцата била призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 321, ал.3, алт. 2 /ред. ДВ бр. 92 от 2002 г./ и ѝ било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години. Със същата присъда ищцата била призната за невиновна по повдигнатото обвинение по чл. 253, ал. 4 /ред. ДВ бр. 26 от 2004г./ вр. ал. 1 от НК.

По жалби на страните и протест на прокурора било образувано в.н.о.х.д. № 9966/2013 г. по описа на Софийския апелативен съд. С присъда, постановена на 11.07.2014 г. ищцата била оправдана по повдигнатите ѝ обвинения. Срещу оправдателната присъда бил подаден протест от Софийската апелативна прокуратура и образувано н.д. №2301/2015 г. по описа на ВКС, I НО. С решение от 27.05.2015 г. Върховният касационен съд отменил присъдата на Софийския апелативен съд и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския апелативен съд.

При новото разглеждане на делото, с присъда от 17.03.2017 г. по в.н.о.х.д. №478/2015 г. по описа на Софийския апелативен съд, НО, 8 с-в ищцата бях призната за невиновна по повдигнатите обвинения. По протест на Софийската апелативна прокуратура било образувано н.д. №538/2017 г. по описа на ВКС, като с окончателно решение №287 от 26.04.2018 г. оправдателната присъда спрямо ищцата била оставена в сила.

От незаконните действия на Прокуратурата и продължилото над 11 години наказателно преследване ищцата търпяла неимуществени вреди, подробно описани в исковата молба, които иска да бъдат обезщетени. Претенцията за обезщетение на претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, потиснатост, страх от осъждане, унижено достойнство, уронване на доброто ѝ име, увреждания на здравето, причинени от силния стрес и др., се оценява на сума в размер на 500 000 лв. Претендира и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от 26.04.2018г.

Извън горното, предявява иск за присъждане на обезщетение на претърпените от нея имуществени вреди за сумата от 15 000 лв. – заплатени адвокатски възнаграждения за защита в рамките на воденото срещу нея наказателно преследване, ведно със законната лихва, считано от 26.04.2018г. до окончателното изплащане.

В едномесечния срок, визиран в чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът ПРОКУРАТУРАТА на РБ подава писмен отговор, в който оспорва исковете. Счита за недоказани твърдените от ищцата вреди от повдигнатото обвинение, както и причинната им връзка със същото. Прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, което не е съобразено с критерия за справедливост, съдебната практика и икономическия стандарт в страната. Поддържа, че продължителността на наказателното преследване не е прекомерна, предвид фактическата и правна сложност на делото, както и че Прокуратурата не следва да носи отговорност за продължителността на процеса в неговата съдебна фаза. Възразява в глобалното обезщетение по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ да се включва и обезщетение за продължителността на производството, доколкото ищцата не твърди да е депозирала заявление по гл. Трета А от ЗСВ и да е изчерпала административната процедура за определяне и изплащане на такова обезщетение. Възразява срещу присъждането на ищцата на разноски за платено адвокатско възнаграждение, евентуално счита, че същото следва да бъде намалено до минималния размер, изчислен по реда на НМРАВ.

Предявените искове са с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за заплащане на сумата от 500 000 лв., съставляваща обезщетение за неимуществени вреди и за сумата от 15 000 лв. – имуществени вреди, причинени от органите на Прокуратурата, произтичащи от незаконно обвинение в извършване на престъпление от общ характер, по което ищцата е оправдана с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва върху обезщетенията от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 26.04.2018г.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, след което приема от фактическа страна следното:

С постановление от 08.02.2007 г. по сл.д. №27/2006 г. по описа на Националната следствена служба ищцата е била привлечена като обвиняема за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 253, ал. 1 от НК – за това, че в периода от 01.01.2003г. до 30.11.2005г. в гр. София и във Федерална Република Германия, Швейцария и Австрия е участвала организирана престъпна група с членове Е.Н.Б., М. А. Д. и С.П.К., създадена с цел да извършва престъпления по чл.253 от НК, като е извършвала финансови

операции и сделки с имущество, за които е знаела или е предполагала, че е придобито чрез престъпление. Със същото постановление ищцата била задържана под стража за 72 часа. С постановление от 11.02.2007 г. на прокурор при СГП била наложена мярка за неотклонение - парична гаранция в размер на 10 000 лева.

По внесен от Софийската градска прокуратура обвинителен акт наказателното производство е преминало в съдебна фаза.

С присъда №60/15.02.2013 г. по н.о.х.д. №1030/2010 г. по описа на СГС ищцата е била призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 321, ал.3, алт. 2 /ред. ДВ бр. 92 от 2002 г./ и е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години. Със същата присъда ищцата била оправдана по повдигнатото обвинение за извършване на престъпление по чл. 253, ал. 4 /ред. ДВ бр. 26 от 2004г./ вр. ал. 1 от НК. На осн. чл.66, ал.1 от НК изтърпяването на наказанието лишаване от свобода е било отложено за срок от 5 години, считано от влизане в сила на присъдата.

От мотивите на ангажираното по делото Решение №191/27 май 2015г. на ВКС, I НО по дело №301/2015г. се установява, че с присъда, постановена на 11.07.2014 г. по в.н.о.х.д. № 966/2013 г. по описа на Софийския апелативен съд ищцата е била оправдана по повдигнатото ѝ обвинение. С посоченото решение Върховният касационен съд е отменил присъдатата на Софийския апелативен съд и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския апелативен съд.

При новото разглеждане на делото, с присъда от 17.03.2017 г. по в.н.о.х.д. №478/2015 г. по описа на Софийския апелативен съд, НО, 8 с-в ищцата е призната за невиновна по повдигнатото обвинение чл. 321, ал.3, алт. 2 /ред. ДВ бр. 92 от 2002 г./ пр.3, т.2, вр.ал.2 от НК . По протест на Софийската апелативна прокуратура е било образувано н.д. №538/2017 г. по описа на ВКС, като с окончателно решение №287 от 26.04.2018 г. оправдателната присъда спрямо ищцата била оставена в сила.

Така посочените обстоятелства се установяват от приетите и неоспорени писмени доказателства.

Като доказателства по делото са представени извлечения от съдържанието на медийни публикации в електронни издания, от които е видно отразяването в медийното пространство на повдигнатото срещу ищцата

обвинение, както и хода на развитието на съдебния процес.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите А.Д. – майка на ищцата и БоЯ. К..

Свидетелката Д. заявява при разпита в съдебно заседание, че воденото наказателно дело е оставило отпечатък в живота на ищцата. Повдигнатото ѝ обвинение било много тежко, свързано с финансови престъпления и наркотици, а производството продължило дълги години – около десет, като приключило с оправдаване на ищцата. Д. била задържана, като по това време свидетелката била на почивка извън града с внучките си, които по онова време били още малки деца. Получила обаждане от адвокат, че в дома ѝ я чакат полицаи, за да извършат обиск. Д. останала в ареста три дни. Свидетелката я видяла на втория или третия ден – била в тежко състояние, хлипала, очите ѝ били зачервени, а лицето подуто. Свидетелката не можела да разбере какво ѝ казва. Наказателното производство преобърнало целия ѝ живот. От един жизнерадостен и трудоспособен човек тя се превърнала в съкрушен и нямащ желание за много неща човек. Мислите ѝ били непрекъснато за детето - какво ще стане с него и как ще се отглежда. Появили се и здравословни проблеми. Получила много тежки заболявания, които я съпътстват все още. В социален аспект много от приятелите и познатите ѝ се отдръпнали от нея. Процесът непрекъснато бил отразяван в медиите. Много от контактите ѝ в бизнес средите също се отдръпнали и това се отразило на възможностите ѝ да работи и гради кариера. Било ѝ много трудно.

Свидетелката К. заявява при разпита, че познава ищцата от около 2000 г., като към 2006г. станали изключително близки, което продължава и до настоящия момент. Известно ѝ е за воденото срещу нея наказателно дело и за какво се е водело същото – ищцата била обвинена като участник в организирана престъпна група за пране на пари. Делото започнало около 2008 г. и продължило повече от 10 години, като завършило с оправдателна присъда за ищцата. В самото начало Д. била арестувана, което за нея било абсолютно неочаквано и шокиращо. 72 часа била задържана в следствения арест на „Г. М. Димитров“. Детето ѝ по това време било на три години.

Свидетелката заявява, че с ищцата имат изключително близък контакт през годините, чували се всеки ден и по два-три пъти седмично се виждали. Наказателното дело имало огромно отражение върху нея. В професионален и

в емоционален аспект свидетелката го определя като „фатално“, предвид това, че делото се е водило в най-жизнеутвърждаващия период от живота на ищцата, който тя прекарала в ходене по съдебни зали, паника и стрес. Преди била много позитивен и щастлив човек, а сега била доста потисната. Това било свързано и с факта, че през цялото продължение на процеса постепенно тя започнала да боледува и придобитите заболявания са налице към днешна дата – инсулинозависим диабет, паник атаки, престанала да шофира. После се разболяла и от рак на гърдата. Преживяла лъче- и химиотерапия, оперативно била отстранена щитовидната ѝ жлеза и в крайна сметка претърпяла пълна хистеректомия.

Много тежко приела обстоятелството, че в един момент била и осъдена. Като цяло не можела да осъзнае, че това действително ѝ се случва и че е реалност, не можела да повярва. Най-голямото притеснение на Д. било за близките ѝ – майка ѝ и дъщеря ѝ. Медийното отразяване на процеса много силно рефлектирало върху детето, което дори получило отказ от записване в училище, за което било издържало необходимите изпити – именно заради процеса срещу майка си.

Останали ѝ много малко приятели, а в професионален план процесът довел до там, че ищцата от една страна не можела да работи, защото времето и усилията ѝ били насочени към това да живее с проблемите на делото, а от друга страна опитите, които правела да намери работа, се увенчавали с неуспех, защото никой не искал да работи с нея. Преди имала бизнес в сферата на модата – имала много магазини в София за дрехи и обувки. Към настоящия момент ищцата работи за своя баща, като административен директор на собствените му няколко хотела.

Съдът, като обсъди показанията на свидетелите по реда на чл.172 от ГПК, намира, че същите следва да бъдат кредитирани, доколкото възпроизвеждат факти и обстоятелства около състоянието на ищцата по време на воденото срещу нея наказателно преследване, на които свидетелите са били непосредствени очевидци поради близките си връзки с нея и доколкото показанията не си противоречат, а се подкрепят взаимно.

По делото е изслушано заключението на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от вещото лице д-р Г., от което се установява следното:

Видно от приетата по делото медицинска документация, /подробно

обсъждана от вещото лице – съдебен медик, поради което съдът не я обсъжда отделно/, в хода на образуваното срещу ищцата наказателно преследване, тя е започнала да получава паник атаки. Доказани при ищцата са и следните соматични заболявания: хипертонична болест с хипертонични кризи; неинсулинозависим захарен диабет с настъпили усложнения от полиневропатия и дислипидемия. От своя страна Д.слипидемията е довела до развитието на стеатоза на черния дроб. През 2013 г. ищцата е преживяла сепсис, двустранен плеврит и остра бъбречна недостатъчност, които са довели до декомпенсация на захарния ѝ диабет с развитие на диабетна кетоацидоза, както и развитие на ерозивен хеморагичен гастрит. Развил се е и е бил доказан през 2012 г. инвазивен дуктален карцином на дясната млечна жлеза.

Вещото лице излага подробни данни за научни изследвания, посветени на връзката между продължителния негативен стрес и човешкото здраве. Те ѝ дават основание да приеме, че е налице връзка между негативния стрес, изживян от ищцата по време на продължителния период на производството и развилия се карцином на млечна жлеза с проведено оперативно лечение, последвано от химио- и лъчетерапия. На 01.08.2017 г. ищцата е претърпяла тотална хистеректомия поради хиперплазия на ендометриума, което според вещото лице несъмнено е свързано с преживените стресови ситуации и наложените се химио- и лъчетерапии. Проведена ѝ е и друга оперативна интервенция на 15.11.2018 г. за злокачествено новообразувание на щитовидната жлеза. Д-р Г. счита, че и това злокачествено новообразувание е във връзка с продължително водените производства срещу ищцата и негативните емоции и стрес от тях.

Заклучението медицинската експертиза е пълно, компетентно изготвено и неоспорено от страните, поради което съдът го кредитира.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Основателността на иска с правно основание чл. 2, ал.1, т. 3, пр. 1-во от ЗОДОВ предполага кумулативната наличност на следните предпоставки: 1/. спрямо ищеца да е било повдигнато обвинение в извършване на престъпление от общ характер; 2/. наказателното производство срещу същия да е приключило с постановяване на оправдателна присъда; 3/. да е претърпял

вреда /вреди/ и 4/. между незаконното действие на правозащитните органи и неблагоприятните неимуществени последици /вредите/ да е налице причинно следствена връзка.

Посочените елементи от фактическият състав трябва да се докажат от ищеца, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест – чл. 154, ал.1 от ГПК. Отговорността по ЗОДОВ е обективна и не е необходимо вредите да са причинени виновно от длъжностните лица – чл. 4 от ЗОДОВ.

По делото е безспорно установено, че срещу ищцата е било повдигнато обвинението, описано подробно по-горе, при установяването на спора от фактическата страна. По повдигнатото обвинение ищцата е била призната за невиновна и оправдана с влязла в сила присъда. Наличието на оправдателна присъда характеризира всички извършени в хода на наказателното производство процесуални и процесуално-следствени действия като незаконосъобразни, независимо, че към момента на извършването им същите може да са отговаряли на вътрешното убеждение на съответния орган за виновност на дееца и да са били продиктувани от събраните по делото към този момент доказателства. Следователно, крайният съдебен акт, с който подсъдимият се оправдава, прогласява процесуалната и материалната незаконосъобразност на извършените спрямо него действия и отрича по категоричен начин необходимостта от извършването им.

Предвид §1 от ЗР към ЗОДОВ във вр. с чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди с правно основание чл.2, ал. 1, т.3, пр.1-во, във вр. с чл.4 от ЗОДОВ следва да бъде определено от съда по справедливост. Това означава, че същото трябва да бъде съразмерно с обществения критерий за справедливост, като при определянето му се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото. Съдът, при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, последиците, тежестта на обвинението, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на неоснователно обвиненото лице и с каква продължителност, какви други мерки за процесуална принуда са били упражнени, колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието на обвиняемия са

били извършени, ефектът на всички тези действия върху ищеца, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. В тази връзка, съдът намира за неоснователно възражението на ответника относно включването в глобално определеното обезщетение на ищцата по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и обезщетение за продължителността на производството, поради липса на твърдения, а и доказателства за изчерпана процедура по гл.3а от ЗСВ. Иск по чл.2б от ЗОДОВ ищцата не е предявявала, поради което провеждането на административна процедура е неотносимо. Продължителността на производството следва да бъде съобразена от съда на общо основание при определяне размера на обезщетението по реда на чл.52 от ЗЗД, каквато е и трайната и непротиворечива съдебна практика.

От събраните гласни доказателства се установява с категоричност, че повдигнатото обвинение е довело до силно негативни изживявания у ищцата. По делото се установи по несъмнен начин чувството на стрес и тревога, а уронването на честта и достойнството ѝ следва да се приеме за установено дори и без събиране на формални, външни доказателства като гласни доказателства, доколкото повдигането и поддържането на обвинение за извършено престъпление въздейства негативно на чувството за самооценка и лично достойнство на всекиго.

Ищцата е била привлечена към наказателна отговорност през 2007г. - към който момент е била на 37 години – в трудоспособна и социално активна възраст. Към този момент е имала и тригодишно дете. Наказателното производство е продължило повече от единадесет години и два месеца – продължителен период, през който безспорно ищцата е търпяла негативни психически изживявания и стрес досежно качеството си на обвиняема и подсъдима, и свързаната с това възможност за налагане на наказание. Повдигнатите обвинения са били за тежки престъпления, за които законът предвижда налагането на наказания лишаване от свобода от три до десет години, респ. десет до тридесет години и глоба от двадесет хиляди до двеста хиляди лева. При определянето размера на обезщетението съдът взема предвид и това, че макар в крайна сметка ищцата да е била оправдана по повдигнатите обвинения, развитието на наказателното производство е било променливо за едно от тях и в рамките на същото се е стигнало и до постановяване на осъдителна присъда от три години лишаване от свобода.

От друга страна, изтърпяването на така наложеното наказание е било отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК. Също така, съдът взема предвид, че спрямо ищцата е била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“, която не е засегнала основните ѝ права и свободи в степен, каквато би била налице например при вземане на най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Следва да бъде отчетено и установеното от свидетелските показания отражение на процеса върху служебната сфера на ищцата – никой не искал да работи с нея. Същевременно, съдът взема предвид обстоятелството, че към момента ищцата работи в семейния бизнес като административен директор на верига от хотели, което свидетелства за едно високо ниво на професионална реализация. Следователно, не може да се обоснове извод за нанесени непоправими вреди върху професионалното ѝ бъдеще от водения срещу нея процес.

Съдът приема за доказано по делото, че процесът е бил широко разгласен в медиите, което само по себе си, наред с предизвикания широк обществен интерес, е довело до съществено уронване на доброто име на ищцата.

На последно място, съдът взема предвид обстоятелството, че воденото срещу ищцата наказателно производство е влошило и здравословното ѝ състояние. Установено е от заключението на съдебномедицинската експертиза, че заради преживяното нервно и емоционално напрежение ищцата е започнала да получава паник атаки. От заключението на експертизата се установява също и че в медицинската практика е известна връзката между тежкия и продължителен стрес и развитието на онкологични заболявания, захарен диабет и хипертония. Съдът намира, че макар и да е възможно не само и единствено стресът да е довел до развитието на посочените заболявания, следва да се кредитира заключението на СМЕ, сочещо наличието на причинна връзка и той следва да се отчете като допринасящ за влошаване здравословното състояние на ищцата фактор.

Като взе предвид така установените обстоятелства, а също и социално-икономическите условия на живот в страната, настоящият състав на съда намира за справедливо обезщетение сумата от **18 000 лв.** При определяне на този размер съдът взема предвид и факта, че самото осъждане на

Прокуратурата, повдигнала и поддържала незаконното обвинение, има основно репариращо действие, предвид моралния, а не имуществения характер на подлежащите на обезщетяване вреди /реш. от 30.11.2018г. по гр. д. №125/2018г. по описа на ВКС, ГК, IV ГО/. Справедливото обезщетение е такова, което е достатъчно по размер и същевременно не води до неоснователно обогатяване. До пълния предявен размер претенцията е неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед основателността на главната искова претенция, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 26.04.2018г. /Тълкувателно решение №3/22.04.2004г. на ВКС на РБ/.

По претенцията за имуществени вреди:

Установено е по делото, че с договор от 15.09.2012г., ищцата е възложил защитата си в наказателното производство в неговата досъдебна фаза на Адвокатско дружество „Д., А.И С.“. Заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 3 000 лв. с ДДС е доказано с писмени доказателства – фактура и приходен касов ордер. Други доказателства за сторени разноси във връзка с наказателството преследване срещу ищцата по делото не са ангажирани, а нейна е била тежестта за доказване на претърпените имуществени вреди, което ѝ е указано с доклада по делото. Ето защо, съдът намира, че искът за обезщетяване на имуществените вреди от процесното наказателно преследване е основателен до сумата от 3 000 лв., а за горницата е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на разноските:

Ищцата претендира направените по делото разноси, които съгласно доказателствата по делото възлизат на 10 лв. за платена държавна такса и 2 500 лв. адвокатско възнаграждение без ДДС или 3 000 лв. с включен ДДС. Съгласно чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Следвателно, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца

цялата платена държавна такса, а адвокатското възнаграждение – съразмерно с уважената част от исковете, а именно сумата от **122.33 лв.**

Възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съдът намира за неоснователно. Делото действително не се отличава с фактическа и правна сложност и разглеждането му е приключило в рамките на едно заседание, но заплатеният адвокатски хонорар е дори под минималния такъв, изчислен по реда на чл.7, ал.2 от НМРАВ, предвид интереса по делото.

На осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът следва да заплати по сметка на СГС и разноските за СМЕ, които на осн. чл.9а, ал.2 не са внесени предварително от ищеца.

С оглед изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша” № 2 да заплати на Д. А. Д., ЕГН *****, от гр. София, ул. „****”, следните суми:

- сумата от **18 000 лева** по иска с пр.осн. чл. 2, ал.1, т. 3, пр. 1-во от ЗОДОВ за обезщетяване неимуществените вреди от незаконното обвинение в извършване на престъпления по чл. 321, ал.3, алт. 2 /ред. ДВ бр. 92 от 2002 г./ и по чл. 253, ал. 4 /ред. ДВ бр. 26 от 2004г./ вр. ал. 1 от НК, производството по което е приключило окончателно с влязла в сила на 26.04.2018г. оправдателна присъда, ведно със **законната лихва от 26.04.2018г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдения размер от 18 000 лева до пълния предявен размер от 500 000 лева;

- сумата от **3 000 лева** по иска с пр.осн. чл. 2, ал.1, т. 3, пр. 1-во от ЗОДОВ за обезщетяване имуществените вреди от незаконното обвинение същите престъпления, производството по което е приключило окончателно с влязла в сила на 26.04.2018г. оправдателна присъда, ведно със **законната лихва от 26.04.2018г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдения размер от 3 000 лева до пълния предявен размер от 15 000 лева;

- сумата от **122,33 лв.** - разноски по делото за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша” № 2 да заплати по сметка на СГС сумата от **400 лв. – възнаграждение на вещо лице по делото.**

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____